

Sygn. akt I C 10/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lutego 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi, I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodnicząca: S S.R. Kinga Grzegorzcyk

Protokolant: st. sekr. sąd. Monika Miller

po rozpoznaniu w dniu 6 lutego 2017 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa J. W.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę 6270 złotych

1. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz J. W. kwotę 6270 (sześć tysięcy dwieście siedemdziesiąt) złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 23 stycznia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,
2. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz J. W. kwotę 2417 (dwa tysiące czterysta siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu,
3. nakazuje pobrać od (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 1248,90 (tysiąc dwieście czterdzieści osiem 90/100) złotych tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt I C 10/16

UZASADNIENIE

W dniu 4 grudnia 2015 r. J. W. wystąpiła z pozwem przeciwko (...) S.A. w W. o zapłatę kwoty 5500 zł tytułem dalszego częściowego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 23 stycznia 2015 r. do dnia zapłaty. Ponadto wniosła o zasądzenie od strony pozwanej na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pełnomocnik powódki w uzasadnieniu pozwu wskazał, że w dniu 13 czerwca 2014 r. doszło do wypadku komunikacyjnego, w wyniku którego powódka doznała obrażeń ciała. Sprawca zdarzenia był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej. (...) odmówiło powódce wypłaty żądanych świadczeń.

[pozew k.2-3]

Postanowieniem z dnia 11 stycznia 2016 r. Sąd zwolnił powódkę od kosztów sądowych w całości.

[postanowienie k.37]

Pełnomocnik strony pozwanej wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powódki na rzecz (...) zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych. Podniósł, że wypadek z dnia 13 czerwca 2014 r. nie spowodował u powódki trwałych następstw, wobec czego żądanie zadośćuczynienia nie jest zasadne.

[odpowiedź na pozew k.43-44]

Pismem z dnia 20 października 2016 r. pełnomocnik powódki rozszerzył powództwo o kwotę 770 zł tytułem odszkodowania za poniesione koszty opieki osób trzecich wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 23 stycznia 2015 r. do dnia zapłaty z tym zastrzeżeniem, że od dnia 1 stycznia 2016 r. odsetki mają charakter odsetek ustawowych za opóźnienie. W uzasadnieniu pełnomocnik powódki wskazał, że zgodnie z opinią biegłego neurologa powódka musiała korzystać z pomocy innych osób przez miesiąc w wymiarze godziny dziennie, a przez następnych 5 miesięcy wymagała pomocy okazjonalnie, co daje podstawy do przyjęcia wymiaru koniecznej opieki w wysokości 2 godzin tygodniowo.

[pismo k.117-118]

Odpis pisma pełnomocnika powódki z dnia 26 października 2016 r. został doręczony pełnomocnikowi strony pozwanej w dniu 16 listopada 2016 r.

[dowód doręczenia k.136]

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23 czerwca 2014 r. doszło do wypadku komunikacyjnego z udziałem J. W.. Sprawca zdarzenia - M. A. posiadała w tej dacie ubezpieczenie w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u strony pozwanej.

[okoliczność bezsporna]

Następnego dnia powódka zgłosiła się do Wojewódzkiej (...) w Ł. – Poradni (...) Urazowo-Ortopedycznej. Zalecono jej noszenie kołnierza Schantza oraz dalsze leczenie u lekarza POZ i ortopedy. Powódka kontynuowała leczenie w Miejskiej Przychodni (...) i w poradni neurologicznej. Po otrzymaniu skierowania na zabiegi fizjoterapeutyczne odbyła również serię takich zabiegów.

[dowód: dokumentacja medyczna k.22-31 odwr.]

W wyniku wypadku z 13 czerwca 2014 r. powódka doznała skręcenia kręgosłupa w odcinku szyjnym. Posiada również zmiany dyskopatyczne zwyrodnieniowe kręgosłupa szyjnego.

[dowód: opinia biegłego chirurga ortopedy k.84-86, opinia biegłego neurologa k.105-106]

Z ortopedycznego punktu widzenia wypadek z dnia 13 czerwca 2014 r. nie spowodował u powódki trwałego uszczerbku na zdrowiu. Przez pierwsze 10-14 dni po wypadku dolegliwości bólowe powódki były średnie, a następnie zmniejszyły się. Leczenie ortopedyczne powódki było prawidłowe i zakończyło się 1 października 2014 r. Mogła zachodzić konieczność stosowania leków przeciwbólowych, których koszt wyniósł 20-30 zł miesięcznie. Dalszego leczenia powódka nie wymaga. Skutki wypadku mogły powodować konieczność pomocy osób trzecich przez 2 tygodnie w wymiarze 1 godziny dziennie. Rokowania co do stanu zdrowia powódki są dobre. Zgłaszane obecnie przez powódkę dolegliwości są spowodowane schorzeniem samoistnym – zmianami zwyrodnieniowymi kręgosłupa szyjnego i nie mają związku przyczynowo-skutkowego z wypadkiem z 13 czerwca 2014 r.

[dowód: pisemna opinia biegłego chirurga ortopedy k.84-86]

Z neurologicznego punktu widzenia po wypadku z dnia 13 czerwca 2014 r. powódka była leczona z powodu przemijających powikłań korzeniowych przez okres nie przekraczający 6 miesięcy. Doznany uraz spowodował wystąpienie u powódki długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 2 %. Cierpienia fizyczne były umiarkowane do 2 tygodni po urazie, a w następnym okresie do około 5 miesięcy po urazie zmniejszyły się. W związku z wypadkiem powódka musiała korzystać z pomocy osób trzecich przy wykonywaniu prac fizycznych przez pierwszy miesiąc w wymiarze godziny dziennie, a w następnym okresie do 5 miesięcy po urazie tylko okazjonalnie przy wykonywaniu

ciężkich prac fizycznych. Koszt leczenia wyniósł 30 zł w pierwszym miesiącu po zdarzeniu, zaś w następnym okresie do 5 miesięcy po urazie 20 zł miesięcznie. Rokowanie co do zdrowia powódki jest dobre. Obecnie nie stwierdza się objawów uszkodzenia korzeni rdzeniowych szyjnych.

[dowód: pismna opinia biegłego neurologa k.105-106, pismna opinia uzupełniająca biegłego neurologa k.127]

W związku z wypadkiem powódka nie korzystała ze zwolnienia lekarskiego. Ma pracę siedzącą. Musiała częściej niż zwykle zmieniać pozycję, wstawać, przejść się. Podczas pisania na komputerze odczuwała dolegliwości w prawej ręce. Przez 3-4 tygodnie nosiła kołnierz ortopedyczny, który zakładała na czas pracy. Nie spała w nim. Przez miesiąc po wypadku korzystała z pomocy swojego chłopaka w sprząaniu i zakupach, zaś zaraz po wypadku również przy ubieraniu się. Powódka do chwili obecnej leczy się neurologicznie i uczęszcza na rehabilitację, która polega na wzmocnieniu odcinka szyjnego kręgosłupa oraz zmniejszeniu dolegliwości bólowych. Między seriami rehabilitacji powódka ćwiczy sama w domu. Odczuwany przez nią ból jest uciążliwy. Cały czas zażywa przepisane leki przeciwbólowe i przeciwzapalne. Przed wypadkiem powódka była osobą zdrową. Obecnie nie może swobodnie pływać ani biegać. Otrzymała wskazówki, w jaki sposób powinna pływać. Nie może pokonywać już tak długich dystansów.

[dowód: zeznania powódki e-protokół 00:03:32-00:15:23 CD k.143]

W toku postępowania likwidacyjnego strona pozwana wypłaciła powódce 1716,83 zł tytułem odszkodowania za uszkodzenie pojazdu w wyniku wypadku z dnia 13 czerwca 2014 r.

[dowód: decyzja k.56]

W dniu 19 sierpnia 2014 r. powódka zgłosiła stronie pozwanej szkodę na osobie. Decyzją z dnia 15 września 2014 r. (...) odmówiło wypłaty świadczenia.

[dowód: decyzja k.19-20, zgłoszenie szkody k.52-53 odwr. i 57, pismo k.98]

Pismem datowanym 30 listopada 2014 r., które wpłynęło do (...) 5 grudnia 2014 r., powódka sprecyzowała, że dochodzi kwot: 15000 zł z tytułu zadośćuczynienia i 336 zł z tytułu zwrotu kosztów opieki. Strona pozwana odmówiła zmiany stanowiska w sprawie.

[dowód: pisma k.21-21 odwr. i 66-66 odwr. oraz k.33]

Koszt jednej godziny za usługi opiekuńcze w okresie od marca 2014 r. do chwili obecnej w Miejskim Ośrodku Pomocy Społecznej w Ł. wynosi 11 zł w dni robocze i 22 zł w dni wolne od pracy.

[dowód: pismo MOPS w Ł. k.119]

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Zgodnie z przepisem art. 822 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia.

W rozpoznawanej sprawie strona pozwana nie kwestionowała zasady swej odpowiedzialności. Podnosiła jednak, że roszczenie jest bezzasadne z uwagi na brak trwałych następstw zdarzenia szkodzącego w zdrowiu powódki.

Zgodnie z treścią przepisu art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 § 1 zd. 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem przez „odpowiednią sumę” należy rozumieć kwotę pieniężną, której wysokość utrzymana jest w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa oraz dostosowana jest do okoliczności konkretnego wypadku. Sąd musi

uwzględnić wszystkie okoliczności danego zdarzenia, a zwłaszcza rodzaj obrażeń i rozmiar związanych z nimi cierpień fizycznych i psychicznych, stopień kalectwa, poczucie nieprzydatności, konieczność korzystania ze wsparcia bliskich. Zadośćuczynienie powinno bowiem spełniać funkcję kompensacyjną (tak m. in. Sąd Najwyższy w wyroku z 17.09.2010 r., II CSK 94/10, publ. Rzeczposp. PCD 2010/220/3 oraz w wyroku z 5.12.2006 r., II PK 102/06, publ. OSNP z 2008 r., nr 1-2, poz. 11).

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności z opinii biegłych lekarzy, które ostatecznie nie były kwestionowane przez żadną ze stron, wynika, że w wyniku wypadku z dnia 13 czerwca 2014 r. powódka doznała skręcenia kręgosłupa w odcinku szyjnym. Biegli ocenili wyłącznie następstwa przedmiotowego wypadku. Z ortopedycznego punktu widzenia powódka nie doznała trwałego uszczerbku na zdrowiu, natomiast z neurologicznego punktu widzenia, ze względu na leczenie przemijających powikłań korzeniowych, doznała 2 % długotrwałego uszczerbku na zdrowiu.

W tym miejscu należy podkreślić, że wystąpienie uszczerbku na zdrowiu, jego charakter i rozmiar nie są decydujące dla przyznania zadośćuczynienia, mają jedynie charakter pomocniczy.

Przez pierwsze 2 tygodnie po wypadku powódka odczuwała średnie dolegliwości bólowe, które następnie do 5 miesięcy po urazie zmniejszały się. W tym czasie powódka przyjmowała leki przeciwbólowe. Leczenie ortopedyczne powódki było prawidłowe i zakończyło się 1 października 2014 r. Obecnie nie stwierdza się u powódki uszkodzenia korzeni rdzeniowych szyjnych. Rokowania co do stanu zdrowia powódki są dobre. W związku z wypadkiem z dnia 13 czerwca 2014 r. powódka nie wymaga już dalszego leczenia, a zgłaszane przez nią obecnie dolegliwości spowodowane są schorzeniem samoistnym – zmianami zwyrodnieniowymi kręgosłupa szyjnego i nie mają związku przyczynowo-skutkowego z przedmiotowym wypadkiem.

Na rozmiar krzywdy powódki wpływ miała również konieczność podjęcia przez powódkę rehabilitacji. Nie bez znaczenia dla negatywnych odczuć powódki związanych z wypadkiem pozostaje również konieczność korzystania przez miesiąc z pomocy partnera przy wykonywaniu zwykłych czynności takich jak ubieranie się czy prace domowe oraz odczuwane w pracy zawodowej dolegliwości fizyczne. Nadto w ocenie Sądu znaczącą niedogodność powodowało noszenie kołnierza ortopedycznego oraz ograniczenie w wykonywaniu cięższych prac fizycznych przez okres do 5 miesięcy po wypadku.

Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał, że dochodzona z tytułu zadośćuczynienia kwota 5500 zł jest adekwatna do rozmiaru krzywdy, jakiej powódka doznała w związku z wypadkiem z dnia 13 czerwca 2014 r.

Mając powyższe na uwadze, Sąd zasądził od strony pozwanej na rzecz powódki z tytułu zadośćuczynienia kwotę 5500 zł.

Zgodnie z art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem i poglądami doktryny do kosztów podlegających kompensacie w myśl komentowanego przepisu należą wszelkie koszty wywołane uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia. Będą to więc wszelkie niezbędne i celowe wydatki, niezależnie zasadniczo od tego, czy podjęte działania przyniosły poprawę zdrowia (tak m. in. Sąd Najwyższy w wyroku z 9.01.2008 r., II CSK 425/07, Mon. Praw. 2008, nr 3, s. 116). Zaznaczyć również trzeba, że fakt, iż opiekę nad poszkodowaną sprawowały bliskie jej osoby nie pozbawia powódki prawa do żądania odszkodowania w zakresie kosztów, które musiałyby ponieść z tego tytułu.

W rozpoznawanej sprawie powódka dochodziła odszkodowania w kwocie 770 zł z tytułu zwrotu kosztów opieki osób trzecich w związku z przedmiotowym wypadkiem. Pełnomocnik powódki wskazał, że w pierwszym miesiącu po wypadku było to 30 godzin, a w ciągu następnych 5 miesięcy – 40 godzin.

Ze sporządzonych w toku niniejszego procesu opinii biegłych lekarzy sądowych, w szczególności neurologa, wynika, że w związku z wypadkiem z 13 czerwca 2014 r. powódka wymagała pomocy osób trzecich łącznie przez pięć miesięcy, przy czym przez pierwszy miesiąc w wymiarze jednej godziny dziennie, a przez następne cztery miesiące okazjonalnie

przy wykonywaniu ciężkich prac fizycznych. Można zatem przyjąć, że przez ostatnie cztery miesiące opieka ta wynosiła łącznie 2 godziny tygodniowo. Zgodnie z pismem Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w Ł. z dnia 12 sierpnia 2015 r. koszt jednej godziny za usługi opiekuńcze od marca 2014 r. wynosi 11 zł w dni robocze i 22 zł w dni wolne od pracy. Należnego powódce odszkodowanie z tego tytułu wynosi zatem 814 zł $[(30 \text{ dni} \times 1 \text{ godzina} \times 11 \text{ zł}) + (22 \text{ tygodnie} \times 2 \text{ godziny} \times 11 \text{ zł})]$. Powódka dochodziła z tego tytułu jednak tylko 770 zł, a zatem na podstawie art. 321 § 1 k.p.c. Sąd zasądził na jej rzecz od strony pozwanej kwotę 770 zł tytułem odszkodowania za zwrot kosztów opieki osób trzecich.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 817 k.c. Powódka zgłosiła stronie pozwanej swoje roszczenia w piśmie z dnia 19 sierpnia 2014 r. Żądanie zasądzenia odsetek ustawowych od zasądzonych kwot od dnia 23 stycznia 2015 r. jest zatem zasadne.

O kosztach postępowania w pkt 2 wyroku Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. statuującego odpowiedzialność stron za wynik procesu. Sąd uwzględnił powództwo w całości, a zatem strona pozwana zobowiązana jest do zwrotu na jej rzecz poniesionych kosztów procesu w kwocie 2417 zł, na które składają się: 2400 zł – koszty zastępstwa procesowego i 17 zł – opłata od pełnomocnictwa.

W pkt 3 wyroku Sąd orzekł na podstawie art. 113 cyt. ustawy o kosztach sądowych (tj. Dz. U. z 2016 r., poz. 623). Z uwagi na to, że strona pozwana przegrała proces w całości, Sąd nakazał od niej pobrać na rzecz Skarbu Państwa z tytułu nieuiszczonych kosztów sądowych kwotę 1248,90 zł, na którą złożyły się: 275 zł – opłata od pozwu, 934,90 zł – wynagrodzenia biegłych sądowych za wydane w sprawie opinie wydatkowane tymczasowo z funduszy Skarbu Państwa oraz 39 zł – opłata od rozszerzonej części powództwa).